

XXXIX.

ЕДНА МУЗА ВЪ ТРАУРЪ.

Отдавна нѣмей той, отъ свѣта забравенъ
 Живѣй той, пѣвецътъ, но съ мрътвий е равенъ.
 Една нощъ у него Музата тропнѣ
 — Кой ме буди въ мрака? каза той въ смущенье.
 — Ставай, о поете, свѣтло вдъхновение
 Азъ за тебе носж, Дѣвата викнѣ.

— Охъ иди, богине! късенъ часъ сега е!
 Моятъ духъ озлобенъ сънь, отдихъ желае.
 Сънь, отдихъ, ти чуйшь ли? вѣчни, като смъртъ
 Сърдцето ми тряпка въ сънища гробовни,
 Въ него вмѣсто пѣсни сжскагъ змий отровни
 И парливи рани пѣшкаты и горжтъ.

Ил' незнайшь? неволи страшни ме сломихж!
 И рано измами горчиви затрихж
 Вѣрата ми въ всичко, що въспѣхъ, любихъ.
 Видѣхъ, че мечтитѣ мечти се остаятъ,
 Че на злото вѣчно далеко е краятъ,
 И ази сърдито лирата разбихъ.

Не веднажъ чело ми срѣдъ бурята клюмна,
 Не съ една надежда света и безумна
 Простихъ се на вѣки, и почти безъ жалъ...
 Тежкъбъ бѣ живота, и всякъ ударъ нови,
 Що падна възъ мене, — единъ гробъ изрови
 За нѣкой сънь златенъ, призракъ омилялъ.

Видѣхъ силна младость безъ врѣме строшена
 Въ усилъя безплодни; видѣхъ прѣломена
 Мойта горда воля отъ страшний животъ.